

▲ De zeven van het Stadsjournaal achter de camera. De zenuwen gieren inmiddels door de kelen van Betty Witter, Johan Poppen, Elzo Witter, Jan Witter, Robert Jalink, Frits Knaapen en Peter Drent.

De zenuwen gieren 'hoofdman' Elzo Witter door de keel

Winschoter Stadsjournaal brengt jubileum-film

■ WINSCHOTEN – Het Winschoter Stadsjournaal bestaat 25 jaar. Maandag wordt dat in theater De Klinker gevierd met een speciale film, maar de zeven fanaten die de groep vormen hebben de festiviteiten eigenlijk al gehad.

'Hoofdman' Elzo Witter (hij was degene die in '66 de club formeerde) zou maandag in principe het liefst thuisblijven: „Tja, de lol hebben wij al gehad. Het maken van de film is de grootste pret. En voor de vertoning gieren de zenuwen door mijn keel. Al de hele week, trouwens.” Dat beamen ook Betty Witter (inderdaad: zijn vrouw) en Johan Poppen, beiden journaalmakers van het eerste uur.

Overpeinzingen

Onvermijdelijk volgen bij zo'n jubileum de overpeinzingen van hoe het allemaal begonnen is en wat er in de loop der jaren veranderd is. „We zijn gerecruiteerd in een plaatselijke fotozaak”, meldt Poppen. Witter was daar vaste klant en liep rond met het idee voor een

stadsjournaal. De filmclub, waar hij lid van was, had er niet zoveel trek in en zodoende ging Witter op zoek naar anderen. Het eerste materiaal kwam ook van de desbetreffende fotohandel, de groep - destijds de Winschoter Journaal Film Groep genaamd - begon zonder subsidie: „We wilden eerst wat laten zien.”

Inmiddels krijgen ze wel geld van de gemeente: 3000 gulden per jaar. Al jarenlang niet verhoogd. „Maar ook niet gekort”, ontdekt Witter de zonnige kant. Met die bijdrage komen ze „uiteraard” niet toe. De investeringen bedroegen vorig jaar alleen al bijna 10.000 gulden. „Je moet wel”, zegt Poppen, „Want het publiek eist steeds meer kwaliteit.”

Sponsor

Er moet dus bijverdiend worden. Dat doen ze door films te draaien op feestjes van verenigingen en aanverwante bijeenkomsten. En af en toe worden ze gesponsord, of geeft een particulier wat. „Heel fijn, als iemand ons niet alleen een warm

hart toedraagt, maar ook een stapeltje geld”, meent Poppen. Want ze balanceren altijd op het randje van bankroet.

Er komt nogal wat bij kijken, aan apparatuur. Op de zolder van huize Witter is een kleine, maar complete studio ingericht. In de huiskamer staat doorlopend de scanner aan, zodat ze het gelijk weten als er iets belangrijks gebeurt. Betty Witter: „Het is hier sowieso wel een clubhuis. De leden van de groep lopen in en uit. Enkelen hebben ook een sleutel. Dat moet, als er plotseling brand uitbreekt en wij zijn niet thuis, moeten de anderen bij de spullen kunnen.”

Vrienden

Overigens kan niemand lid worden van het Winschoter Stadsjournaal. Het is een hecht stel vrienden en daar kan niet zomaar iemand bij. De man of vrouw moet erbij passen. „Wij zijn een heel arrogant gezelschap, hoor”, lacht Elzo Witter. Dat zou dan niet zonder reden zijn; het Winschoter Stadsjournaal geniet inmid-

dels bijna nationale bekendheid.

Commentaar

Ze hebben nooit een echt kritisch journalistiek produkt willen maken. Meer een soort bewegende dorpsfotografie. De creativiteit staken ze in de manier van filmen en het onnavolgbare commentaar. „We willen, tegenwoordig nog meer dan vroeger, de beelden voor zich laten spreken. Wij registreren simpelweg”, vertelt Poppen.

Hoewel hij toegeeft dat in de selectie van de beelden toch enige manipulatie van de feiten steekt. En dus toch een beetje een kritische benadering. Een voorbeeld: vorig jaar toonde het Stadsjournaal de beelden van de perikelen in de raad. Burgemeester Postma was daarop vooral klungelend met het knopje van de microfoons te zien. Witter: „Ja, we zijn wel plagerig. En een beetje satirisch. Dat moet kunnen.”

De selectie is wel veranderd. De Run, bij voorbeeld, dat doe je niet ieder jaar weer. Ook de

Nacht van Winschoten hoeft van de club niet keer op keer in het journaal. Toch vinden ze het niet moeilijk om ieder jaar weer voldoende onderwerpen te vinden. Meer dan vroeger nemen ze veranderingen in de stad op. En: „Er gebeurt hier meer dan genoeg”, zegt Witter.

Geheim

Ze bedenken ook ieder jaar weer een soort van 'ontdek je plekje'. Dit maal Riedel's toene, waar enkele leden zoete herinneringen aan hebben. En dan verklapt Witter het geheim. Het geheim waarom ze er al zo lang zoveel lol in hebben, maar wat tevens de sleutel tot het succes is: „We filmen eigenlijk vooral voor onszelf, filmen wat wij leuk vinden.”

De jubileumfilm van anderhalf uur, met een voorfilm van 21 minuten draait maandagavond om acht uur in de Klinker. Overigens: aan iedere minuut film is zo'n twee tot drie uur noeste arbeid vooraf gegaan.

W.C
24-1-91